їх невидимі прапори ще відкриті земним спокусам,

і пристанища темно-русі пам'ятають оскому гри.

тільки скали сточила гусінь, і просмолені хутори

зачаїлись на дні гори, вже й не вірячи, що озвуся.

вже обмеження на пристріт неспроможні одлити стріли,

доки тіло перейде вбрід, охолонувши, інше тіло.

невситимі прийшли з землі і насититись не схотіли –

перевага злічити тлі обереги посоловілі.

я годив їм чи не годив – не судити вам цю облуду.

непосвяченим навіть дим до зорі проїдає груди.

з-перед люду причетність суду пахне місяцем молодим.

адже скрізь, де зринають люди, уподібнюється цей дим

закосиченим їхнім снам, поколінням їхнім рудим.

тільки хто їм нагородив, що я справді служити буду